

Diplomantka se chopila tématu, které již delší dobu volá po zpracování. Dechová hudba a s ní i tzv. lidovka, navzdory věštbám takových osobností, jako byl např. hudební sociolog a antropolog Vladimír Karbusický, nejen, že nezanikla, ale právě naopak se dočkala nové, velmi často mimořádné obliby. Moravanka vyprodávala sály v malých i velkých městech, festivaly dechových hudeb se těší stále rostoucí oblibě nejen u nás, ale hlavně také v zahraničí. Kráčet v šiku muzikantů při regionálních slavnostech v Rakousku, Švýcarsku, ve Francii, či na Sardinii je pýchou mladých, stejně jako dospělých hudebníků. Katedroví vědci o oblibě „pokleslého žánru“ mnoho nevědí. O to více je zapotřebí ocenit snahu Lenky Konopáskové věnovat se tomuto tématu - to jest nejednou „okopávané“ dechovce - i na univerzitní půdě.

Má k tomu minimálně dva základní předpoklady: první spočívá v jejím paralelním školení na hudební vědě a druhý v praktické zkušenosti se hrou v dechové hudbě a tedy i zkušenost s publikem dechové hudby. Obojí mohla sledovat nejen metodou zúčastněného pozorování, ale i z pozice aktéra tohoto sociokulturního a nejednou i uměleckého jevu. Pro řešení tématu zvolila kombinaci emického a etického přístupu, kvalitativního a kvantitativního výzkumu, techniku rozhovorů jak s recipienty dechovky, tak s jejími aktéry, hudebníky i kapelníky. Rovněž se zabývá terminologií, která s dechovkou souvisí, reflektuje její historii, typy nástrojových sestav. Opírá se rovněž o dostupnou literaturu, které o dechové hudbě a jejím společenském kontextu skutečně není mnoho. Knižní monografie Jana Kapusty je stará dlouhá desetiletí (1974), Monografie Evy Vičarové (2002) se týká pouze Olomouce a vojenských hudeb, podobně jako kolektivní monografie vydaná Kabinetem hudební historie Etnologického ústavu AV ČR (2007). Jiné práce zase existují pouze v rukopise. Přesto, nebo právě proto, alespoň z metodologického hlediska, selektivně našla oporu v zahraniční literatuře (např. metoda autoetnografie).

V průběhu práce dospívá k zajímavým jevům a zjištěním. Jsou to např. určité protiklady či paradoxy spočívající ve výrazné diskrepanci věku mezi aktéry, to je hudebníky a organizátory dechovkového hnutí, kteří jsou často velmi mladí a recipienty této hudební kultury, jejichž průměrný věk se často pohybuje nad hranicí šedesáti let. Ale přitom publika dechovkových koncertů, festivalů a zábav již po desetiletí neubývá, a pokud naopak nepřibývá, tak zůstává alespoň ve stejné kvantitě. Což v praxi znamená jakési „dorůstání, dospívání“ k oblibě dechové hudby s přibývajícím věkem.

Diplomantka si navíc všímá koncertní podoby dechové hudby, která právě v našich zemích má bohatou tradici minimálně od dob vojenských (rakousko-uherských) muzik, dechových orchestrů sokolských, železničářských a spolkových. I pro toto téma se jí podařilo získat kvalitního informátora s bohatou kapelnickou zkušeností.

Práce doplněná vyhodnocením ankety, grafy, statistikami, obsahově i formálně splňuje požadavky kladené na magisterskou práci.

Doporučuji k obhajobě.

Návrh klasifikace: výborně

3. 6. 2013

Doc. PhDr. Lubomír Tyllner, CSc.
vedoucí práce